man haft känning av oron i naturen. I sitt senaste brev skriver Margith Persson härom:

Regntiden har varit ovanligt lång och prövande i år, den började två veckor före den vanliga tiden och höll på över två veckor efter den vanliga tiden. Ni har nog säkert läst om alla översvämningar i Japan i sommar. Det har varit förskräckligt. Nu har den regniga perioden äntligen upphört, men i stället har hettan satt in på allvar och med det mått av fukt, som nu finns i luften, är det verkligen nästan olidligt ibland. I söndags då jag stod och talade på förmiddagsmötet, rann svetten i små bäckar och inte är det mycket bättre på kvällarna heller. Men vi har haft goda, varma möten i andligt avseende, och då tänker man inte så mycket på om det är litet hett. En solfjäder i handen är en god hjälp! Jag har haft sex möten medan Folke varit borta, tre av dem har jag haft som bibelstudium och har delat upp ämnet: »Tillväxt genom bön» i tre delar. Det har varit en välsignad ande rådande och jag har varit tacksam, att jag inte for med till Hokkaido. I går kväll var vi ett tjugutal och det var gripande att höra de många varma bönerna i det gemensamma bönemötet efteråt.

Influtna missionsgåvor

Augusti månad		*Januari—augusti månader*	
1952	1953	1952	1953
7.379: 75[1]	8.555: 50[2]	91.296: 25[3]	96.737: 43[4]

[1] Därav test.-medel 2.350: — o. t. flykt.-hjälpen 1.880: —.
[2] » » » » 90: —.
[3] » » 15.655: 55 » » » 3.170: —.
[4] » » 6.780: 22 » » » 1.120: 70.

Ljusglimtar

Tel. 10 62 05. Brunnsgatan 4, Stockholm C. Postgironummer 51015.
Pris kr 3: — pr helår. Ansvarig utgivare: *Joel Eriksson.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1953
97874

Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

N:r 11 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM C | Nov. 1953

En och en vi måste stiga

En och en vi måste stiga
Till det kors, som allt försonar,
Att oss helt åt honom viga,
Som i himlars rike tronar.
Andens liv i oss han tänder,
Då vi lyda, han oss leder,
In i gärningar oss sänder
Som han dag för dag bereder.

Öster, väster, norr och söder,
Korsets armar överskygga:
Alla äro våra bröder,
Som på jorden bo och bygga.
Då vi bröders bördor bära,
Med och för varandra lida,
Är oss Kristus åter nära,
Vandrar osedd vid vår sida.

A. Frostenson

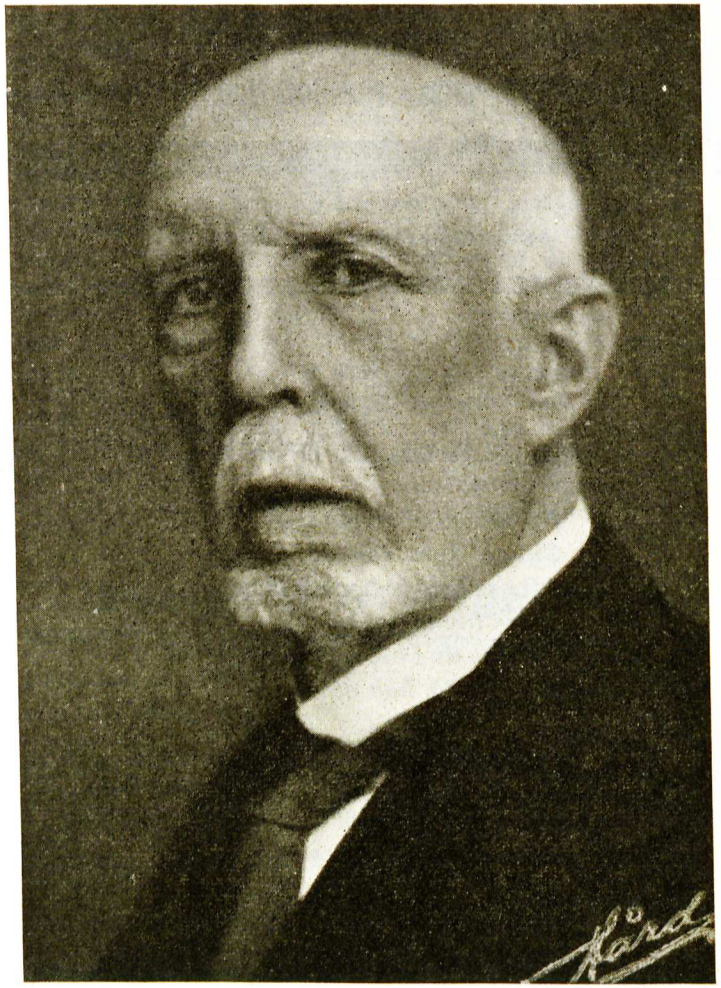

Prins Oscar Bernadotte in memoriam

Mongolmissionen har sorg! Vår vördade och älskade förste ordförande och trogne vän Prins Oscar Bernadotte har kallats till högre tjänst. Med innerlig tacksamhet till Gud tänka vi tillbaka på vad Prinsen betytt för vår mission. Det var genom samarbetet med Fredrik Fransson som intresset för mission bland mongolerna väcktes hos Prinsen. Och det var väl det som gjorde, att han åtog sig uppgiften som ordförande i Kommittén för Svenska Mongolmissionen då den 1897 bildades, ett uppdrag som han med vishet och trohet skötte under 13 år i intimt samarbete med grosshandl. J. W. Wallin och fröken Anna Roos.

Då våra tre missionärer vid boxareupproret år 1900 mördades, undrade en del av våra vänner, om det var Guds vilja, att vi skulle fortsätta arbetet. Vid en minnesstund inför martyrernas minne sade Prinsen bl. a. »Våra missionärer är döda, men missionens Herre han lever.» Det gav våra vänner frimodighet att fortsätta.

På en enkel gravvård på martyrernas gravgård i Salatsi i Norra Kina, rest av kinesiska regeringen över våra tre martyrer, står en inskription på kinesiska, vilken i översättning lyder: »En minnessten för det stora Svenska rikets Jesusförsamling tillhörande Prinsens mission och över dem, vilka för evangelii skull lidit martyrdöden under kejsar Kuang Süs 26 regeringsår åttonde månad.»

Så är Prinsens namn inristat i Svenska Mongolmissionens historia även på missionsfältet.

Min första bekantskap med Prinsen går tillbaka till 1910. Tre nya missionärskandidater, Magnus Havermark, Gerda Ollén och jag mötte då Styrelsen hemma hos Prinsen, och det var åtminstone för mig en stor upplevelse. Även sedan Prinsen avgick som ordförande, har det glatt oss att se, att han med intresse och förböner följt oss i arbetet. Och många gånger har han ingripit och hjälpt oss, då vi särskilt behövt det. Vid våra större möten var Prinsen om möjligt med, och då vi kom hem från fältet, var han mycket intresserad av att få ta del av våra upplevelser. Sista gången var nog i fjol, då han trots stor svaghet kom upp på Stadsmissionen för att se den sista missionsfilmen från Mongoliet.

Det är med sorg och saknad, men också med ödmjuk tacksamhet till Gud, som vi nu minnas Prinsen och tacka Gud för denne ädle och ödmjuke och för Guds rike nitälskande konungason.

Joel Eriksson.

*

Prins Bernadotte var en andlig ledare av stora mått, detta ha vi känt alldeles särskilt nu vid hans bortgång. Såväl dagspressen som missionstidningarna ha också i sina minnesteckningar över Prinsen samfällt vittnat därom. Hans stora och rika insatser i missionsarbetet på olika områden ha för många varit både uppfordrande och inspirerande. Hans arbete i KFUM har ju varit världsomspännande.

För Prinsen gällde det emellertid inte bara att nå så vitt som möjligt, för honom var fastmer det största att kristendomen skulle nå så djupt som möjligt både hos den enskilde och hos de olika kristna sammanslutningarna.

Vad som för mig personligen blev av mycket stort värde och som gjorde Prinsen stor, det var hans sätt att se på den enskilda människan. Var det kanske denna hans stora förmåga att lyssna och ta personligt intresse i den enskildes angelägenheter som gjorde, att han så väl förstod vårt arbete i Mongoliet med alla dess säregna svårigheter?

Redan vid mitt första möte med Prins Bernadotte kände jag starkt detta personliga intresse och detta möte blev för mig ett oförglömmeligt minne. Några andra sammanträffanden stå också lika levande för mig. Vid besök i hemlandet efter min första period i Mongoliet hade jag förmånen att få besöka Prinsen och berätta om vårt arbete bland mongolerna. Från första stund kände jag ett välgörande stilla lugn, som tog bort all oro och ängslan över att taga bort en dyrbar tid, vilket man ofta känner, då man besöker personer som äro mycket upptagna. Prinsens sätt att lyssna och genom frågor ta ingående del i många detaljer i missionsarbetet ingav på ett förunderligt sätt stor frimodighet. Missionsarbetet, som för missionären ofta ter sig så obetydligt, grått och vardagligt, blev i Prinsens sällskap så förunderligt stort. Det blev ett långt samtal som rörde sig omkring våra mongoler och vårt arbete ibland dem. Då jag till sist bad om ursäkt för att jag tagit så mycket av Prinsens dyrbara tid, sade han: »Det är ingenting att be om ursäkt för. Det är istället jag, som gjort den största vinsten. Jag har nu fått så många intressanta och värdefulla förbindelser ända där ute i Mongoliet.»

Då jag skulle gå, sade Prinsen: »Det här måste du göra om nästa gång du kommer till Stockholm.» För detta bestämde vi tid, och jag gjorde då åter ett besök i Prinsens hem. Då jag kom dit, var han emellertid för tillfället utgången. Han hade av någon anledning blivit uppehållen längre än han beräknat, vilket han livligt beklagade, då han kom tillbaka. Jag skulle efter detta besök resa med ett bestämt tåg, varför tiden för samtal blev ganska knapp. Då jag skulle gå, sade Prinsen: »Nu följer jag dig ett stycke, så få vi prata lite mer om mongolerna under vägen.» Prinsen följde mig ända från Östermalmsgatan till Centralen. Det blev ett intressant och givande

samtal. Jag höll nästan på att komma försent till tåget. Att berätta om missionen för Prinsen var en tacksam uppgift.

Ännu en händelse visar Prinsens intresse att hjälpa, då en person råkat i svårigheter. Vår missionär Paul Georg Svensson blev under kriget mellan Kina och Japan tillfångatagen av japanerna och falskeligen beskylld för spioneri. Vi försökte från vår expedition göra allt vad vi kunde för att få missionär Svensson fri, men allt syntes förgäves. Efter ett av mina många besök på U. D., där man sade mig, att intet kunde göras härifrån, beslöt jag mig, trött och missmodig, för att söka upp Prins Bernadotte. Av Prinsen möttes jag av öppen varm förståelse för vår missionär därute i fångenskapen. Vi böjde våra knän tillsammans, och då vi bådo om Guds hjälp och ledning i denna svåra sak, kändes ett underbart stilla och hoppfullt lugn liksom sänka sig över oss. Vi blevo båda vissa om att vi borde söka kontakt med japanske ministern i Stockholm. Prinsen lovade att sätta sig i förbindelse med denne och lägga fram saken för honom. Ministern gjorde därefter ett besök hos Prinsen och fick klarläggande uppgifter om förhållandena. Han blev intresserad och lovade att göra allt vad han kunde för att få Svensson fri fortast möjligt.

Efter några veckor fick vi svar från ministern. Han beklagade att han ännu inte lyckats få Svensson fri. Han hade genom japanska myndigheter gjort sig underrättad om, att inga bevis fanns för de anklagelser som föranlett Svenssons anhållande. Som militärpolisen hade hand om saken kunde han dock inte för tillfället göra mer än han gjort. Han lovade emellertid att inte släppa saken utan i fortsättningen göra allt vad han förmådde. Det dröjde dock länge innan frigivningen kom. Över två år fick Svensson tillbringa i fångenskap, innan han blev fri.

För vår missions ledning såväl som för Svenssons föräldrar och anhöriga var Prinsens hänvändelse till de japanska myndigheterna en stor hjälp. Vi tro, att denna hänvändelse påskyndade frigivningen. Prinsens varma medkänsla, helhjärtade intresse och hans varma förböner för en broder i nöd var kanske dock av ännu större värde för de närstående.

Ännu en händelse, som visar Prinsens personliga intresse och förståelse för människor i svårigheter och lidanden, vill jag nämna. Då Joel Eriksson drabbades av en mycket svår sjukdom, hade Prinsen vid ett tillfälle, då Joel Erikssons sjukdom av en besökande fördes på tal, visat på en bönelista med namnen på några Herrens tjänare, som då lågo svårt sjuka. Bland dessa namn var också Joel Eriksson.

Ja, sådan var Prinsen, ett föredöme för oss i gudsfruktan och gudsgemenskap, i kärleksfullt utgivande i bön och i personligt intresse och villighet att dela med sig av de nådegåvor Gud givit honom.

M. H—k.

Youth for Christ-kampanjen i Tomakomai

I januari träffade vi i Sapporo en av ledarna för Youth for Christ och fick av honom höra om den stora, internationella kongress, som de planerade att ha i Tokyo med efterföljande två veckors evangelisationskampanj över hela landet, då deltagarna i kongressen skulle delas upp i grupper och sändas ut som evangelister. Denna rörelse har haft tidigare fem världskongresser, men det var första gången, som den förlades till ett hednaland. Vi tycker oss se en underbar Guds ledning i detta och spårar Hans iver att i dessa yttersta tider mobilisera mesta möjliga resurser för att detta folk i största möjliga utsträckning skall nås av evangelium.

Vi bad om en grupp till Tomakomai, och under hela våren och försommaren hade förarbetet varit igång, men ändå blev slutspurten mycket arbetssam, och hade inte jeepen kommit upp från Tokyo just då, hade kampanjen inte gått att ordna, så att vårt grannskap fått besök. Men Gud, som vakar över den enskildes behov såväl som över detaljerna i sitt stora verk, såg till behovet och försåg i rätta stunden.

Många resor måste göras till de olika platserna för att ordna för kampanjen. I Yufutsu, där vi haft verksamhet nästan ett år, var det omöjligt att uppbringa lokal, och vi kunde där endast ha utemöten. Detsamma blev förhållandet i Nishikioka, som ligger fem km. från Tomakomai i motsatt riktning. Dessutom ville vi ordna möten i Mukawa och Shiraoi, som båda ligger på omkring 25 km:s avstånd från Tomakomai öster och väster ut. Mukawa har omkring 10.000 invånare och har förut varit utan kristen verksamhet. I Shiraoi har anglikanska kyrkan förut haft en medlem, och en engelsk missionär har haft möten i hans hem en gång i månaden, men nu har den medlemmen flyttat därifrån. På båda dessa platser möttes vi av vänlighet och förståelse från myndigheternas sida, och det var den uppmuntran, Herren gav oss som en motvikt till de svårigheter vi mötte på de andra platserna, Tomakomai inte undantagen. I sista stund återtogs löftet att här få hyra en stor gymnastiksal, och efter många fruktlösa försök blev vi till sist hänvisade till att använda vår »gamla» lokal Nitsu Kaikan, och vi lånade stolar, så att vi fick sittplatser för omkring 100 personer. Dessutom fick vi för fem möten hyra en något bättre lokal, som tillhör pappersbrukets arbetarförennig.

Annonseringen av mötena engagerade mångas villiga händer, ty vi hade ett par tre hundra affischer att sätta upp på de olika platserna och dessutom flera tusen handaffischer, som skulle tryckas och delas ut. Vi märkte, att dessa gemensamma ansträngningar blev till välsignelse för våra ungdomar.

Några dagar innan kampanjen skulle börja, fick vi veta vilka delegater, som skulle komma till Tomakomai. Det blev två kvinnor:

Talare vid kampanjen i Tomakomai.

fru King och fru Ineson. Vi blev nog lite besvikna, för vi hade lagt upp kampanjen med tanke på att vi skulle få tre starka män hit, och vi trodde inte, att två kvinnor skulle orka med den, men vi kom överens om att vi skulle erkänna Herrens ledning och inte vanära Honom genom otro, eftersom vi bedit Gud att sända oss de rätta personerna.

De anlände hit den 18 aug. Bestämmelserna för kampanjen var, att delegaterna skulle bo på hotell, och Youth for Christ skulle svara för alla utgifterna, men damerna ville hellre bo hos oss, och det blev bestämt, att endast de båda tolkarna skulle bo på hotell. Fru King hade verkat i Amerika som pastor och hade lett många kampanjer. Hennes föräldrar härstammade från Skåne. Fru Inesons föräldrar hade kommit från Tyskland till Amerika. Hon var särskilt intresserad i barnarbete.

För öppningsmötet i Tomakomai fick vi hjälp av herr Henesee, som kommit med flyg från Amerika enbart för att deltaga i kongressen och kampanjen. Han var anställd i Gideon, en förening som motsvarar Resande Köpmäns Kristliga Förening. Han skulle sedan svara för kampanjen i Muroran.

Efter all den intensiva annonsering, som vi bedrivit, hade vi väntat oss en fullsatt lokal, men därav blev intet. Det kom ett 50-tal personer, och de allra flesta var sådana, som brukat komma till våra bibelstudier mer eller mindre regelbundet. Fortsättningen i Tomakomai blev början lik. Våra egna medlemmar mötte troget upp, men utomstående kom inte många. För dem som infann sig blev kampanjen till välsignelse. Det var glädjande att se, hur många genom handuppräckning gav till känna, att de ville följa Jesus. Detta gjorde också några av våra mest trogna söndagsskolebarn.

Vi skumpade fram i jeepen på Hokkaidos »tvättbrädesvägar» till de olika platserna. Ibland slirade vi oss igenom halvmeterdjupt grus,

nyss pålagt, men fram kom vi. Någon nöjesåkning erbjuder inte en jeep här uppe, men nyttoåkning ger den.

All reklam till trots blev det inte någon masstillslutning på någon av platserna. I Mukawa hade vi hyrt en biograflokal, och den fylldes av en stor skara barn, men bara ett 30-tal vuxna infann sig. När vi skulle ha vårt sista möte kom vi till en tom lokal, och vi fick gå ut på gatan att inbjuda folk på nytt. En intresserad och snäll människa annonserade också mötet genom högtalaren på biografens tak. Vi fick på det sättet ihop ett 20-tal. Sjukhuset i stan' var välvilligt inställt, och en del patienter anmälde sig som »sökare».

I Shiraoi fylldes den lilla kommunallokalen, som vänligt ställts till vårt förfogande, men då hade vi först gått ur hus och i hus och kallat till möte. Det sättet var mer effektivt än annonsering med affischer. Där märktes en stor mottaglighet och många unga, både män och kvinnor bekände sig vilja bli kristna. Flera äldre gjorde detsamma, och av dessa var en f. d. buddistpräst.

I Yufutsu och Nishikioka samlades en skara omkring jeepen. Här hade vi stor hjälp av högtalaren, som Folke Persson ordnat med att vi fått upp. Genom denna kunde vi göra oss hörda vitt och brett, och den »drog» folk. På båda dessa platser var det rätt många skolflickor, som anmälde sig som intresserade att få veta mer om kristendomen. Men nu föreligger här ett verkligt böneämne, ty det har hittills varit omöjligt för oss att finna någon lokal, där vi kan samlas till bibelstudium. Det hem i Yufutsu, där vi förut hyrt, vill nu inte längre ta emot oss, och där finns inga offentliga lokaler att hyra.

Två dagar under kampanjen hade vi besök av herr Morken, ledaren av Youth for Christ i Fjärran Östern. Han åtföljdes av sin hustru och två vuxna döttrar. Hans föräldrar härstammade från Norge. De gav ett gott evangeliskt budskap både i sång och tal. Fru Morken spelade såg, och det väckte stort intresse.

En annan dag kom en indisk delegat till oss. Han är professor i fysik vid en kristen högskola i Allahabad. Vi hade fått tillåtelse för honom att tala till eleverna vid stadens läroverk under förutsättning, att han inte gjorde kristen propaganda. Han fick som ämne: Studentliv i Indien, och han tog sin uppgift äkta österländskt. Under det han berättade, kom han in på svårigheten att få ett tillräckligt antal läsdagar, på grund av de många fridagar som måste iakttagas av hänsyn till de olika religionerna i landet. Härifrån övergick han till att jämföra olikheterna dem emellan. Det blev oerhört intressant och gav ett djupt intryck av kristendomen som suverän och enastående. Säkert gjorde det intryck på eleverna, men endast någon enstaka kom till de påföljande mötena.

Kampanjen varade i 12 dagar, och vi hade under denna tid 25 möten för vuxna och 12 möten för barn. Det var bråda dagar, och huset var fullt av folk. På grund av avståndet mellan platserna blev det

inte tid att äta kvällsmat förrän efter sista mötet. Klockan 12 och halv ett hade vi två, hemmafolk, disken undanstökad och uttröttade stupade vi i säng, men dessa dagar gav oss också mycken uppmuntran och glädje. Personligen blev vi rikt välsignade genom gemenskapen med dessa Guds vittnen, som besökte oss, och det var över 300, som önskade det bibelstudium per korrespondens, som Youth for Christ utlovade.

Nu gäller det för oss att hjälpa dem, som av uppriktigt hjärta vill lära känna Jesus. Den närmaste framtiden kommer att visa, hur många det verkligen är. Vi håller nu på att lägga om arbetet, så att vi under lördag—söndag, när vi har vår tolk, skall hinna besöka också dessa nya platser. Hade vi inte fått jeepen, hade detta varit en omöjlighet. Vi ser till Gud för nåd och kraft till detta utökade arbete, och vi ser till Er för hjälp i bön och förbön. Vidgade gränser kräver mer och ger mer.

»Om vi inte uppgivas, skola vi när tiden är inne få inbärga vår skörd.» Gal. 6: 9. *Elsa och Eric Almefors.*

"Som en nybörjare i småskolan"

Gullbritt Hellberg om språkstudiernas besvärligheter.

Tokio den 29:e aug. 1953

När vi nu står i slutet av vår första epok i Japan och väntar på att få gå in i uppgiften i vårt fält på Hokkaido, ville jag sända Ljusglimtars läsare en hälsning och tala om litet hur vi haft det under denna tid och hur det går till på en språkskola ute i Fjärran Östern. Vi har tillbringat tre terminer på skolan, två i Tokio och en i Karuizawa och borde naturligtvis, om det varit ett någorlunda drägligt språk, vara rätt så lärda vid det här laget. Men icke så när det gäller japanska, den står i särklass. Alla våra lärare är japaner och det får inte talas något annat språk än japanska på lektionerna. Klasserna är små, endast fyra till åtta elever i varje, så vi sitter alla i rampljuset och har inga som helst chanser att undkomma om vi inte kan svara på en fråga. Man »förlorar ansiktet» åtskilliga gånger om dagen, så det blir snart en vana och man tar det inte så hårt eftersom man inte är född österlänning.

Första boken vi läser kallar vi för Röda boken och den räknas inte ens i serien, ty den är skriven med vanliga romerska bokstäver. Det är dock inte utan att man drar en lättnadens suck när man plöjt igenom femtionde lektionen som är bokens sista. Sedan börjar man om samma bok igen men nu har den fått blå pärmar och är skriven på »hiragana, katakana och kanji». I och med det har den upphöjts till första boken. När man läst åttonde boken bör man kunna 3000 kineskaraktärer förutom de 102 japanska tecknen och bör då kunna

läsa en tidning. Men till dess är det många steg att gå, vi befinner oss ännu efter tre terminer på första boken. I språkskolans början gick studierna snabbare, men de har insett det meningslösa i att forcera, ty har det inte lagts en ordentlig grund blir det svårt att bygga vidare sedan.

Det går an så länge man får läsa innantill på romagi, men det är bara hemma som man får göra det. I skolan skall alla böcker vara slutna och där skall man formulera satserna själv. Då gäller det att kvickt möblera om i hjärnan, sätta det ord sist som man har först i svenskan och tvärt om. När man sen kommer till första boken tar de t. o. m. ifrån en förmånen att obehindrat kunna läsa innantill, ty nu är allt på japansk skrift. Man börjar med att lära Hiraganans 51 tecken och stavar sig fram som en nybörjare i småskolan. Så småningom dyker det upp nya tecken som kallas för Katakana och som används på alla utländska namn och föremål. De är också 51 till antalet, ser lättare ut än hiraganan men är svårare att lära, konstigt nog. När man hunnit så långt känner man sig lycklig och tycker att en ny värld har öppnats. Man kan så smått börja stava på gatuskyltar och affischer och få fram ett och annat som är begripligt. Det bästa av allt är ändå att man kan sjunga med i sångerna på mötena ty alla sångböcker är skrivna med dessa tecken. Nu tycker man att det borde vara tillräckligt med 102 japanska tecken, men det hör bara till den enkla början. Rätt snart plockas kineskaraktärerna in i meningarna och, som tidigare sagts, bör man kunna 3000 när man läst Naganumas språkkurs d. v. s. gått tre år på skolan.

Det är inte bara språkstudierna man sätter värde på i skolan, utan man är också glad åt gemenskapen med kamraterna. Man lär känna missionärer ur olika missioner, diskuterar problem och gör nya erfarenheter. Under Tokio-tiden samlades vi till bön varje onsdag på vår långrast och det var till stor välsignelse.

I Karuizawa, som är en av tokiobornas sommarorter, är skolan belägen mitt inne i skogen. Där är ljuvligt vackert och man sitter inne i klassrummen och hör fågelsång och suset av granar runt omkring. Det är faktiskt nordisk natur däruppe och man har ingen känsla av att vara i ett främmande land när man går på skogsstigarna. Häruppe är samlingsplatsen för missionärer från hela Japan. Många kombinerar sin semester med några veckors språkstudier på skolan, men framförallt är det för uppbyggelsekonferensernas skull som missionärerna söker sig hit.

I år var det tre stora konferenser som följde tätt på varandra. I den första som hölls av »Förenade Kristna Kyrkor i Fjärran Östern» fick vi lyssna till talare från olika länder och följa med missionsarbetet i Östern. Dock fick vi nog mera andlig behållning av de konferenser som följde sedan. Det genomlöpande budskapet under dessa

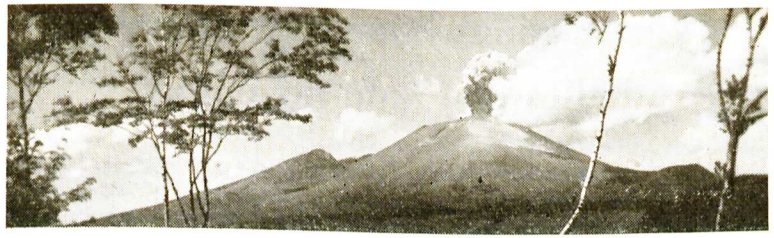

Vulkanen Asama — Japans näst största vulkan — nära Karuizawa.

dagar handlade om Den Helige Andes verk, och de olika talarna höll sig i regel inom Apostlagärningarna. Vi upplevde nog alla en djup längtan efter att Gud finge rusta oss, så att vi verkligen kunde bli brukade under den tid vi få missionera i detta land. När man såg den stora skaran av missionärer som samlats fick man en förnimmelse av att Japan har sitt stora tillfälle just nu att mottaga Evangelium om Jesus Kristus — vem vet hur länge dörrarna skall vara öppna.

Sigrid och jag är glada och tacksamma för tiden häruppe. Vi har bott hos en gammal gumma som egentligen är från Litauen men som kom till Japan för omkring 30 år sedan. Tillsammans med en av Pingstmissionens missionärer fick vi hyra ett par rum billigt. Visserligen har det varit litet primitivt men det har bara ökat trivseln. Gummans båda höns har spatserat in och ut i våra rum så fort vi lämnat en dörr öppen och katten har väckt oss ett par gånger på nätterna då han rivit ned myggnätet när han hoppat in, men annars har det varit lugnt och fredligt på torpet mitt inne i skogen. Läxläsningen har nog upptagit mesta delen av vår tid, men på de fria lördagarna har vi tagit tillfället i akt att se oss omkring i Karuizawas vackra omgivningar. Tänk er att gå ut och plocka stora vita liljor, kejsarkronor, vallmo m. m. som växer vilda.

Japans näst största vulkan Asama ligger nära Karuizawa, så vi var ditupp en dag. Tyvärr fick vi aldrig tillfälle att äntra toppen utan vi fick nöja oss med att se de väldiga lavabäddarna. För en del år sedan blev en hel by begraven vid ett utbrott och många människor omkommo.

Under vår sista vecka i Karuizawa har det regnat dag ut och dag in. Det har varit en underlig sommar och översvämningar har ställt till stora skador. Nu är vi tillbaka i Tokio igen och i dag har vi solsken och vackert väder. Vi hoppas att det vill hålla sig så under vår Nordiska konferens i Gotemba som börjar den 2 sept. Vi ser fram emot den och önskar att Gud på ett rikt sätt vill välsigna vår samling där.

Hälsningar
Gullbritt Hellberg

Vår missions böne- och offerdag hålles den 8:de november

Vår styrelse beslöt vid senaste sammanträdet att höstens böne- och offerdag skulle hållas den 8 november. Vänner i Stockholm med omnejd, som önska vara med i böne- och offertjänst, inbjudas då till ett möte i Betesdakyrkan kl. 6 em. Missionär Anders Marthinson med flera kommer då att tala och damkören medverkar.

Vi bedja också våra vänner ute i landet att avskilja dagen som bönedag för vår missions arbete. Låt oss tacka för de öppna dörrarna vi funnit, för de segrar som vunnits i Japan, för de fyra som döptes i Toya i somras och för dem som vunnos vid tältmötena i Tokyo, vilka våra kamrater snart hoppas få döpa. Och låt oss bedja för de unga kristna, att de må få hjälp att övervinna de hedendomens krafter, som söka att draga dem bort från Kristus. Låt oss också bedja för familjen Bohlins hemresa, då de nu i slutet av oktober med båt anträda hemresan. Och för våra nya missionärer Sigrid Jonsson och Gullbritt Hellberg, som nu övertaga arbetet i Muroran. Och för söndagsskolorna och bibelklasserna och om goda tolkar som hjälp, tills våra missionärer kan röra sig mera fritt med det svåra japanska språket.

Glöm ej heller att bedja för våra vänner i Mongoliet och för de mongoliska flyktingarna i deras nödläge. Under sommaren har Erentjins änka och två barn flyttat över från Hongkong till Formosa, där hon skall söka hjälpa fru Almblad i arbetet bland de mongoliska flyktingarna, medan barnen fortsätta sin skolgång. Låt oss också bedja för dem, att Gud må få fostra barnen, så att de en gång kan bli evangelii budbärare bland sitt eget folk.

Låt oss också bedja för våra missionärskandidater, Maj-Britt Hugosson vid Bibelinstitutet i Glasgow och Kerstin Stark, som börjar sin utbildning nästa sommar.

Vad vi nu särskilt behöva är någon ung manlig kraft. Vi ha ju i uppdrag av skördens Herre att bedja om arbetare för den myckna skörden. Låt oss därför enträget bedja om arbetare, som kan gå in i gärningen, medan dörrarna ännu äro öppna.

Låt oss också tacka för att Gud så underbart bönhört oss och fyllt missionens behov även detta år. Och låt oss tacka för Guds godhet mot oss och vårt land och folk. Det är inte vår förtjänst, att skörden i vårt land blivit så riklig i år, och att vi ha det så bra, då vi jämföra oss med många andra folk. Låt oss på offerdagen bära fram ett rikligt tackoffer på Herrens altare.

Alla våra vänner som kan, är varmt välkomna till Betesdakyrkan *den 8 november*. Och Ni våra vänner ute i landet som bruka samlas

— sök att samlas till förbön och offer för vårt arbete. Och du som är ensam, gå in i din kammare och stäng din dörr och bed — därigenom får du vara med om att sätta himlens krafter i rörelse och föra livets vattuströmmar ut till dem som törsta. Gud hör bön!

Med detta n:r av Ljusglimtar följer en postgiroblankett för förnyande av prenumerationen å Ljusglimtar och för underlättande av insändandet av höstoffret och det skulle glädja oss om en stor del av dem kommer åter till högtiden. De som önska sparbössor för insamling till vår mission torde meddela detta till vår Expedition.

Med hjärtlig hälsning till alla våra trogna vänner och tack för att Ni vill vara med oss söndagen den 8 november.

Styrelsen
gm Joel Eriksson

Minneshögtid i Kalv

Den 20 september hölls i Kalvs kyrka i Västergötland en minnesgudstjänst över Sveriges förste mongolmissionär, Cornelius Rahmn, som dog för 100 år sedan. Ett hundratal personer både från trakten och längre bort belägna platser var med.

Kyrkoherde Hammarberg predikade i högmässan. Han betonade bl. a., att evigt liv kan vi bli delaktiga av redan här i tiden och att ingen, som ej har fått del i det här i tiden, kan erhålla det i evigheten. I sitt minnestal över Rahmn erinrade han om profeten Jere-

Kyrkoherde Hammarberg, Joel Eriksson och Paul Georg Svensson. Foto P. E.

mias' kallelse och framhöll, att Guds kallelse träffar människor under alla tider och bland alla folk. Så kallade Han en gång prästmannen Rahmn i Göteborg och ledde honom på sina vägar till Mongoliet, Ryssland, London och sist hem till Sverige som kyrkoherde i Kalv.

Missionssekreterare Svensson berättade något utförligare om de medel, Gud använde för att leda Rahmn in i hans gärning som missionär och om dennes upplevelser i Mongoliet och Ryssland.

Missionsföreståndare Eriksson skildrade sedan missionens historia i Mongoliet från Rahmn fram till vår tid, i sanning en historia med många prövningar och många varför men också med mycken nåd. Högtiden i kyrkan avslutades med altartjänst av kommunister Lindman.

Vid Rahmns grav ägde sedan kransnedläggning rum; av Eriksson från vår mission och av kyrkoherden från pastoratet. »Vår» hälsning löd: »Cornelius Rahmn, Sveriges förste missionär. Med vördnad och tacksamhet av Svenska Mongol- och Japanmissionen.»

Vi långväga gäster var mycket glada för att få ha varit med i Kalv denna söndag. Vi tackar kyrkoherde Hammarberg och alla andra, som så välvilligt hjälpte till att göra denna minnesstund över vår pionjärkamrat i Mongoliet till en verklig högtid. Och det är vår förhoppning, att den skall få föröka missionsintresset hos många och hjälpa oss att »tänka på våra lärare och efterfölja deras tro».

Paul-Georg Svensson

Efter kransnedläggningen. Foto P. E.

Ny missionärskandidat

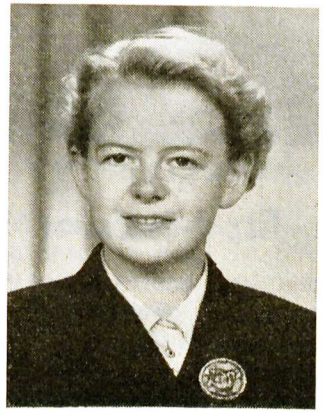

Vid Styrelsens sammanträde den 14 september behandlades en ansökan från småskollärarinnan i Hökedalen, Dalsland, fröken Kerstin Stark att bli antagen som missionärskandidat för att i Svenska Mongol- och Japanmissionens tjänst utgå till Japan. Hennes ansökan blev av Styrelsen enhälligt bifallen.

Fröken Stark är född 1924 i Bergsjö. Efter avgångsexamen från Söderhamns Kommunala Flickskola arbetade hon på barnhem och i sjukvård. År 1948 avlade hon småskollärarinneexamen vid seminariet i Strängnäs och har sedan haft anställning som lärarinna i Dals-Ed.

I sin ansökan skriver fröken Stark: »År 1940 blev jag en avgjord kristen och i samband med min omvändelse fick jag också missionskallelsen. Orsaken till att jag dröjt så länge med att hänvända mig till något missionssällskap är närmast den att offret synts mig för stort. Men sedan jag fick nåd att svara »ja» har livet fått en ny mening. Min kallelse är grundad på visshet om, att detta är den väg Gud vill att jag skall gå. Kallelsen är alltså mycket litet känslomässig. Det som främst driver mig är vissheten om att Gud vill det, samt den nöd jag känner för dem som vandra utan Gud.»

Fröken Stark slutar sin tjänstgöring nästa sommar och reser då till England för språkstudier och en kurs vid Bible Training Institute i Glasgow där fröken Hugosson nu får sin utbildning.

Vi ville be våra vänner att också innesluta vår nya missionärskandidat i Edra förböner att Gud må få göra henne till stor välsignelse i evangelii tjänst.

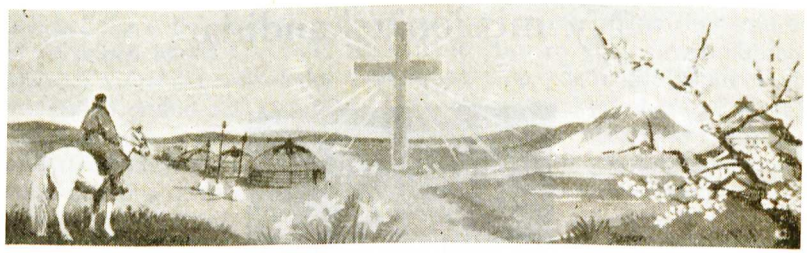

Ett bönesvar

Som av redovisningen och inkomsttablån i detta n:r framgår, har Svenska Mongol- och Japanmissionen nyligen fått mottaga den största testamentariska gåvan i Missionens historia — närmare 85.000 kr., som skänkts vår mission av en av dess trofasta vänner, den för ej länge sedan hemgångna kontorschefen Bertha Pettersson i Malmö. Donationen har i dagspressen uppgivits till ännu högre belopp, men dessa 85.000 kr. utgör nettobeloppet, sedan arvsskatten på 31.000 kr. betalts och en del andra legat utgått.

Det är med stor tacksamhet till Gud och till vår hänsovna vän, som missionens ledning mottagit denna stora gåva. Den kommer som *ett direkt bönesvar*. Våra missionärer, som kämpar en så hård kamp där ute i Japan, har länge varit i trängande behov av särskilda lokaler för de talrika mötena: de blir fullständigt utslitna på att aldrig ha en vrå för sig själva, utan känna att det ständigt går en ström av folk ut och in genom de olika hemmen. Särskilt när det finns barn i dessa hem, blir det i längden olidligt med systemet: missionärshemmen som möteslokaler.

Nu har problemet med ens lösts: våra kamrater kan få sin livliga önskan och bön uppfylld och erhålla möjlighet att bygga eller hyra enkla men tillräckliga samlingslokaler vid de tre missionsstationerna. Men allt är för närvarande fruktansvärt dyrt i Japan. Vi får därför ej tänka, att allt är klart genom denna stora gåva till vår mission, utan tvärtom i tacksamhet till Gud alltfort hjälpas åt att tillsammans söka fylla de växande behoven och om möjligt även vi *öka vår hjälp* åt kamraterna därute.

Till sist en liten förklaring till bilden ovan dessa rader. Det är en reproduktion av överstycket på de gåvoblanketter, som vi just fått färdiga och som vi sända då vi få mottaga gåvor »istället för blommor» vid en högtidsdag eller då man vill hedra en avliden väns minne. Kvitto på gåvan sändes då i vanlig ordning till givaren. Till den högtidsfirande eller till sorgehuset sändes en för ändamålet vackert textad blankett med ovanstående överstycke i vackra färger och

i samma format som telegrafverkets lyxblanketter och med givarens namn angivet. Men då bör namn och adress till vilken blanketterna skall sändas också tydligt angivas. Vi hoppas att många av våra vänner vill begagna denna form för framförande av sin uppvaktning eller deltagande i sorgen och därmed stödja missionens gärning.

Eder i Herren förenade

Joel Eriksson

Ny mongolbok

Få missionärer ha så hänsynslöst gett ut sig i arbetet som James Gilmour. I hans hjärta brann en helig eld. Ofta färdades han på en skakande oxkärra eller till fots över steppen från by till by för att få bära fram frälsningens budskap till Steppens folk.

Gilmour blev min hjälte då jag som ung läste om hans liv och såg fram mot att få gå i hans fotspår. Och då jag kom till Mongoliet och fick besöka platsen där han flera år hade sitt sommarläger syntes mig platsen helig. Och åtskilliga gånger har jag vid genomresa i Tientsin besökt hans grav. Den brukade vara välvårdad likasom hela gravgården. Men då jag ville ta avsked av den vid hemresan 1948 fylldes mitt hjärta av vemod. Det hade varit översvämning och allt var överdraget av slam och lera. Och Gilmours gravsten låg omkullfallen och ingen syntes göra något åt det. Först blev jag bedrövad men så stod det klart för mig att en grav betyder ju inte så mycket. James Gilmour har gått att motta den trogne tjänarens lön, men han lever bland oss genom den insats han fick göra för Guds rike. Hans liv har varit en inspiration för många och nu hoppas vi att det skall få bli det för ännu flera. Vi ha nämligen fått en ny teckning av hans liv av Sture Mas-Larsson. Visserligen saknas en del som borde varit med som t. ex. hur hans tankar fördes till mongolerna genom vad han hörde om den första mongolmissionen (som ju svensken Cornelius Rahmn var med om att starta) genom sammanträffande med fru Swan, som med sin man arbetade därute tills de av ryssarna utvisades 1841.

Beklagligt nog ha också en del felaktigheter insmugit sig som t. ex. s. 63 att två mongoler dragit Gilmours oxkärra (de hade kört den). Tydligen har ingen kännare av Mongoliet beretts tillfälle att granska manuskriptet.

Men då dessa reservationer är gjorda ville jag varmt rekommendera boken. Det är ingen akademisk avhandling men det är en missionsbok som bör få bli till inspiration och hjälp för både unga och gamla kristna. Man märker att den är skriven av en som själv varit i beröring med glöden från altaret och som med glädje framhåller James Gilmour som ett föredöme i tro och osjälvisk uppoffring. Det

gläder en också att så stort rum beretts för utdrag ur Gilmours brev och dagböcker och att så mycket av hans rörande brev till sina moderlösa söner hemma i England tagits med.

Vi rekommendera den varmt!

Joel Eriksson

Mongoliets apostel — James Gilmour av Sture Mas-Larsson. Halls förl. Häft. 7: —, inb. 10: —. Kan även rekvireras från vår expedition.

En ny årgång av vår tidning

I dagarna är det 34 år sedan det första lilla exemplaret av Ljusglimtar sändes ut till vår missions vänner. Det är knappt riktigt att kalla detta lilla blad, tryckt på två sidor, en tidning. Det liknade mer en traktat. Men detta lilla blad var i alla fall embryot till något ytterst betydelsefullt: med detta skapades det sammanhållande bandet mellan vår missions vänner runt om i de svenska bygderna. Utan denna föreningslänk, utan denna blänkfyr utmed farleden hade vår mission ej kunnat fylla sin av Herren givna uppgift vare sig i Mongoliet eller nu senast i Japan. Svenska Mongol- och Japanmissionens framtid är Ljusglimtars framtid: tidningens framgång är vår missions framgång, tidningens segrar är missionens segrar.

Vår tidning har från början omfattats med trofast kärlek och det varmaste intresse från missionsvännernas sida. Genom den har de blivit personliga vänner till våra kämpande kamrater där ute på fältet. De har fått dela deras nöd inför hedendomens hemska grepp om själarna, deras jubel över kärvar som vunnits för Gud. Ljusglimtar har varit livsnerven i vår mission.

Nu skall vi snart börja en ny årgång av vår tidning — den 35:e. Uppgiften där ute i Soluppgångens land är väldig. Genom att ge Ljusglimtar ett krafttag framåt fyller vår tidnings alla prenumeranter och prenumerationsombud en av förutsättningarna för att denna maktpåliggande uppgift i missionens tjänst skall kunna lösas.

Livligt hoppas vi, att våra trogna och nitiska prenumerantsamlare skall stå oss bi även vid detta årsskifte.

Envar som samlar prenumeranter, får som vanligt vart 6:e ex. gratis. Men alternativt kan den som skaffar 5 nya eller förnyar 10 gamla erhålla Sture Mas-Larssons »Mongoliets apostel — James Gilmour», Halls förl. 7: —. Och den som sänder in 8 nya eller 15 gamla får efter fritt val antingen grosshandl. E. Alf. Jansons utomordentliga biografi »Cornelius Rahmn», E.F.S., 15: — eller missionär Aron Anderssons nya bok »På pilgrimsfärd till Det Heliga Landet» som utkommer i november. Harriers förl. 12: 50.

Tidningen rekvireras alltfort endast genom Svenska Mongol- och Japanmissionens Expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm C. Med detta n:r av tidningen följer ett inbetalningskort, där också som vanligt plats är beredd för en extra gåva till missionen att insändas samtidigt med prenumerationsavgiften, som är 3 kr för helår. Den som önskar tidningen till utdelning som prov samt prenumerationslistor, kan erhålla sådana från Expeditionen.

Var vänlig *dröj ej med prenumerationen!*

Och till alla våra prenumerantsamlare riktar vi en trägen vädjan: sök att inte tappa bort *en enda* av de gamla prenumeranterna och skaffa *många* nya!

Tidningens framgång är ett villkor för vår missions framgång.

Redaktionen.

Låt oss hjälpa till — allesamman!

Ljusglimtar har mottagit följande ytterst tänkvärda maning från en av tidningens och missionens vänner:

När jag läste sista numret av Ljusglimtar med Edvin Bohlins meddelande om dophögtiden uppe i Toya och Margith Perssons gripande skildringar av »kärven som bärgats», av kvinnomötenas och tältmötenas rika välsignelse, så slog det mig: vad gör vi här hemma egentligen för att hjälpa våra kära kamrater i den hårda kampen där ute? Vi beder och vi offrar ibland en slant. Men »bön med knäppta händer är ej nog». Här krävs aktiv gärning, här krävs *handling* av alla oss, som älskar Guds verk och gärning där ute i Japan. Och så stod det med ens så klart för mig: jag skall sända det här numret och de båda närmast följande till två familjer, som jag länge sökt intressera för vår mission och för vår tidning. Jag skriver till Expeditionen om några provnummer — helst vill jag ha nov.- och dec.-numren — för att lämna dem till dessa båda familjer och kanske till ett par andra, och så tänker jag för deras räkning prenumerera på Ljusglimtar för 1954 och tala om för dem, att de får tidningen som en liten julklapp från mig. De har flera gånger uttryckt sin glädje över det eller det i tidningen, men själva kommer de sig inte för att prenumerera. Kanske är det så, att intresset inte räcker till för det. De står liksom på gränsen.

Men nu slog det mig: skulle inte vi verkliga och mångåriga vänner till vår mission och vår tidning — och vi är säkert *många tusen* — skulle vi inte kunna komma överens om att från och med nästa år prenumerera på ett eller ett par ex. av Ljusglimtar för 1954 åt sådana bland våra vänner, som vi tror skulle kunna väckas till levande

intresse för vår mission. Jag gör då så, att jag omedelbart skickar in avgiften för dessa båda familjer — annars kanske det inte blir av, om jag skjuter upp det hela — till vår Expedition i Stockholm, således till att börja med 6 kr för dessa båda familjer och ber Exp. att börja utsändningen redan med november- och decembernumren i år. Jag känner på mig, att detta är rätta vägen. Och vilken hjälp och vilket stöd åt våra kämpande kamrater där ute i Japan vore det inte, om vi alla skaffade flera tusen nya vänner till vår mission och vår tidning, d. v. s. till det underbara verket där ute! Detta kan låta verklighetsfrämmande, men *är* det verkligen det, om vi tar vår uppgift på allvar, om vi visar vår kärlek till den härliga och heliga kallelsen i handling?

Till verket, alle man!

Vän till Ljusglimtar.

Till detta för vår mission och vår tidning så glädjande och så *betydelsefulla* förslag må endast fogas det, att Expeditionen (Brunnsgatan 4, Stockholm C) förklarat sig vara med glädje beredd att omedelbart utsända rekvirerade (och sålunda även betalda) n:r av vår tidning från och med november i år och för hela nästa år till uppgivna adresser. Sedan många år tillbaka har för övrigt denna behjärtansvärda tanke redan följts, i det åtskilliga av våra vänner haft den goda vanan att varje år prenumerera åt någon eller några andra. Om så önskas sändes också ut presentkort på »Ljusglimtar» till mottagaren av gåvoprenumerationen.

Vid dylik prenumeration kan det inbetalningskort som medföljer detta n:r av Ljusglimtar också användas.

Redaktionen

Meddelanden

Ur brev från Folke Persson: »Tokyo den 18 sept. För min del blir jag nästan förtvivlad ibland, när jag tänker på hur lite vi åstadkommer. Nu är det sant, att det inte är vårt utan Guds verk, men ändå måste vi ju göra något. Vi gläder oss också mycket åt en del, som vi tror och hoppas har kommit igenom till verklig tro. Verket är Guds helt och hållet. Det är ett under, att han kunnat utföra något trots oss, och det menar jag på fullt allvar.

Vi hade mycket folk under 'Ungdomen för Kristus'-kampanjen, men så är ju också folkmängden stor. Den som skulle komma och hjälpa oss med tältmötena i september, svek oss. Men vi hoppas kunna ha dem i oktober i stället. Vår tolk har en vecka fritt från sin skola då och kan hjälpa till varje dag, så vi tänker ha dem själva. Ska försöka få pastor Aoki för barnmötena, och sedan tar jag väl

kvällens möten själv. Gud är ju inte beroende av några särskilda tältpredikanter. Och skulle Han vara det, får Han väl göra mig till en sådan för den tiden. Inte gillar jag allt, vad 'Ungdomen för Kristus' kommer med. Men *en* sak är jag på det klara med. Ska vi vinna något, får vi våga något och också göra oss lite omak för det vi tror på. Satan ber inte om ursäkt för att han trugar sig på folk.

Vi har just nu tvärs över gatan en av dessa gudafester, som pågår för fullt. Det är nästan otroligt, att ett folk, som vill göra gällande, att det är så civiliserat, kan tro på något så lågt, uselt, ologiskt och så fullkomligt utan historiska fakta, som detta ändå är. Satan bjuder dem det utan att blygas och med en aggressivitet, som vi aldrig skulle våga, d. v. s., om inte Gud får hand om oss och får frälsa oss från rädsla och månhet om egen ära.»

— — —

Familjen Bohlins befinner sig nu på hemresa efter sin första arbetsperiod i Mongoliet och Japan. De skulle lämna Japan den 15 okt. och beräknas vara i Genua den 25 nov. De resa med en italiensk båt. Låt oss bedja att de må få en god och stärkande sjöresa. De äro båda mycket trötta och i stort behov av vila och vederkvickelse.

— — —

Missionssekreterare Paul-Georg Svensson befinner sig sedan den 15 okt. bland flyktingarna i Tyskland. Slaviska missionen, vars arbetare hjälpt oss i arbetet bland kalmuckerna, har bett om hans hjälp och då får han också tillfälle att bland kalmuckerna fördela de kläder som kommit in och utföra det evangeliska arbete som förhållandena medge. Låt oss bedja också för detta arbete och för flyktingarna i deras svåra belägenhet. Svensson väntas hem senare delen av november.

— — —

Stockholms syföreningar inom Svenska Mongol- och Japanmissionen anordna höstens försäljning å Brödraförsamlingens kyrksal Sveavägen 36 onsdagen den 18 nov. med början kl. 12. Andaktsstund kl. 2 då kyrkoherde Hoff talar och fru Ester Berggren sjunger och kl. 7 då nyligen från Japan hemkomne missionär Helge Jansson talar och damkören sjunger.

Gåvor som bidrag till försäljningen mottagas med stor tacksamhet å vår Expedition Brunnsgatan 4 samt försäljningsdagen i Brödraförsamlingens kyrksal.

Vi hoppas få se så många som möjligt av våra gamla vänner och många nya. Varmt välkomna!

— — —

Svenska Missionens i Kina och Japan årsbok 1953 har just utkommit. Pris 2: 50. Den inledes med en god betraktelse av teol. dr Helge Backman »Kallad till tjänst». Tankar om hemarbetet av mis-

sionsföreståndare Martin Lindén samt skildringar från det nya arbetsfältet i Japan av Erik Malm och Ella Nilsson och vittnesbörd om kallelsens väg och förberedelserna för gärningen av de nyss utresta missionärerna Lyreskogs. Förutom goda bilder innehåller den också en god karta över Japan med alla svenska missionsfält angivna.

En god missionsbok som varmt rekommenderas.

Influtna missionsgåvor

September månad		*Januari—september månader*	
1952	*1953*	*1952*	*1953*
10.784: 01[1]	92.677: 69[2]	102.080: 26[3]	189.415: 12[4]

[1] Därav test.-medel — — — o. t. flykt.-hjälpen 480: —
[2] » » 84.872: 69
[3] » » 15.655: 55 » » 3.650: —
[4] » » 91.652: 91

Redovisning

AUGUSTI MÅNAD:

2124 R. N. Alvesta 25; 2125 H. A. Borås 100; 2126 H. A. B. Trelleborg 25; 2127 K. M. A. till G. O. underhåll 143:75; 2128 A. N. Bjärnum 30; 2129 S. I. Frändefors 10; 2130 O. o H. O. Förlövsholm 85; 2131 Gbg-kretsen av SMJM t. Miss:s und gm K. E. 2.500; 2132 G. F. Jönkpg 20; 2133 B. S. Skövde 25; 2134 H. N. Ulricehamn 10; 2135 A. W. Bjästa 25; 2136 M. G. Bollebygd 100; 2137 L. H. Klågerup t E. A:s und 25; 2138 A. J. Lindesberg 15; 2139 I. F. Tyringe 5; 2140 Onämnd Ystad 10; 2141 H. L. Åstorp 50; 2142 E. O. d:o 5; 2143 E. S. Edsberg 20; 2144 J. & A. P. Huddungeby 20; 2145 E. C. Högsby 10; 2146 M. Å. Lund 20; 2147 S. E. Trekanten 20; 2148 H. A. B. Trelleborg 25; 2149 C. G. Flisby 17; 2150 E. E. Gbg 10; 2151 M. A. Lilla Harrie 35; 2152 A. S. Näshult 25; 2153 P. A. Kåge 10; 2154 E. J. Landskrona 50; 2155 M. J. Motala Vst 10; 2156 A. K. Tofta 10; 2157 LMF Gbg t. G. H:s und. 1.340, t. bibelspr. 200, att anv. enl. anv. 50; 2158 I. A. & A. F. Skillingaryd 20 i st. f. bl. v. fru Ida Jonssons, Skillingaryd, bår; 2160 A. H. Bromma 100; 2161 A. G. Uppsala 35; 2162 E. E. G:a Uppsala 200; 2163 A. L. Borås 10; 2164 H. S. D. Råå 15; 2165 L. B. Falerum 5; 2166 J. M. Töftedal 50; 2167 Kol. Lundsbrunn gm P. E. 53: 50; 2168 Ins. gm J. Eriksson: Koll. Östa, Tärnsjö 100, Mongolv. Storvik gm S. M. 20, I st. f. bl. v. Efraim Olssons, Sörbäck, bår 150, Syst. M. J. A., Jönköping, blomma på Edvard A:s grav 10, V. E. Alunda till P. E:s missionsbil 97; 2169 L. J. Göteborg 15; 2170 E. A. Jönköping 25; 2171 K. D. Trädet 100; 2172 J. Gbg 50; 2173 Strömfors Solgl. för. gm A. F. N:a Strömfors 300; 2174 E. & S. L. Ystad 30; 2175 H. K. Enköping 10; 2176 I. H. Skurup 25; 2177 M. H. Rådom 10; 2178 R. & D. A. Hovslätt 10, S. A. d:o i st. f. bl. v. fru Ebba Ängfors' bår 10; 2179 Sv. Järnvägsmission. miss.-offer v. årshögtid i Borås gm E. L. W. Örebro 1.000; 2180 A. M. Enköping 10; 2181 A. A. Furusund 10; 2182 O. J. Börstig 25; 2183 N. P. Hbg 20; 2184 J. E. Kräbbleboda 10; 2185 J. J. Kållered 15; 2186 S. S. Vetlanda 100; 2187 K. G. Beted 10; 2188 N. R. Asmundtorp 10; 2189 F. A. Borgstena 20; 2190 H. W. Gävle t. predikolokal Muroran 20; 2191 A. K. Hjortkvarn 10; 2192 M. M. Nälden 10; 2193 I st. f. bl. t. Fru Anna Johanssons 80-årsdag fr. några vänner gm E. Ö. Skövde 17; 2194 E. A. Sthlm 3; 2195 M. T. Ystad 10; 2196 I. L. Gäddviksås 10; 2197 A. Å. Hälsingborg 20; 2198 O. J. Höganäs 15; 2199 R. O. Karlskrona 10; 2200 E. W. Söderhamn 50; 2201 S. P. Tumba 100; 2202 F. S. Smål.Taberg 50; 2203 A. K. Tofta 10; 2204 A. J. Trelleborg 25; 2205 E. M. & E. O. Sthlm. I st. f. bl. v. Fru Emelie Klings, Nacka, bår 20; 2206 »Ur Guds kassa» 50; 2207 A. P. Högbynäs 5; 2208 A. T. Tranås 15; 2209 A. Lj. Skövde i st. f. bl. på A. J:s 80-årsdag 5; 2210 I. o. M. R. Sundbyberg 25; 2211 Koll. Mariannelund 57; 2212 Onämnd Föllinge gm EFS, Sthlm 50; 2213 S. R. Malmö 20; 2214 L. P. Sk—ö 20; 2215 K. S. Sundsvall 25; 2216 E. P. Dalby 25; 2217 A. L. Luleå 50; 2218 E. & S. O. Kvidinge 75; 2219 G. C. Örebro 10; 2220 E. O. Sthlm 5; 2221 K. G. N. Falkpg 10. Summa gåvor under augusti: 8.555: 50.

Flyktinghjälpen
2159 E. J. Askeryds kyrkby 50.

SEPTEMBER MÅNAD:

2222 A. K. N. 300; 2223 J. O. Öckerö att anv. enl. anv. 12; 2224 H. P. Sandbäck 25; 2225 E. F. Stjärnhov 20; 2226 B. D. Jämshög 20; 2227 KMA Sthlm t. G. O:s pens. 143: 75; 2228 R. A. Gbg 10; 2229 K. R. G. Karlskoga 20; 2230 A. A. Söderköping 25; 2231 Onämnd Ystad 10; 2232 I. B. Östersund 10; 2233 H. V. Ovanåker 10; 2234 A. G. Upsl 35; 2235 V. A. Latorpsbruk 15; 2236 A. A. Örebro 25; 2237 E. N. Odensberg 50; 2238 T. P. Sthlm 50; 2239 K. J. W. Spånga 20; 2240 N. U. G. Bromma 50; 2241 A. S. Hbg 10; 2242 T. L. Borgholm 30; 2243 S. L. Sthlm 15; 2244 A. H. Torpaslätt 25; 2245 De äldres syf. Jonstorp gm D. A. 100; 2246 A. B. Mölndal 10; 2247 H. J. Norrkpg 5; 2248 E. A. Tenhult 25; 2249 Test. medel e. fröken Bertha Petersson, Malmö 84.872: 69; 2250 I st. f. bl. v. Fru Nancy Lindbloms, Sthlm, bår: E. R. Sthlm 50, I. & M. R. Sundbyberg 10, S. & A. W. M. Kristianstad 15, E. & N. P. O. Sthlm 10, T. & I. N. Örebro 15, S. H. Bromma 5, I. & PGS, Sthlm 10, F. S. d:o 5, G. J. d:o 10, E. S. Upsl. 10, A. & J. E. d:o 10, S. E., P. E., V. E. d:o 15, V. A. Jkpg 5, Förmiddagssyföreningen Sthlm 30, H. & A. K. Örebro 50, K. N. Gbg 20, E. & G. E. Knislinge 40, G. & J. D. Sthlm 20, A. & A. D. B. d:o 10, W. & I. K. d:o 5, B. & E. A. J. Bromma 50, A. & T. K. d:o 10, A. S. d:o 5, K. & J. T. d:o 20, K. & P. S. o. S. E. Knislinge 20, E. A., J. & C. L. Enskede 15, G. G. Gbg 20, E. S. Sundbyberg 10, E. & D. C. Västervik 50, M. & J. O. Jkpg 25, A. & M. E. Karlshamn 10, G. F. Enskede 10, B. & D. E. Västerås 50; 2251 H. L. Mariestad 10; 2252 A. M. Sthlm 10; 2253 A. L. Fjugesta 7; 2254 M. R. Nässjö 10; 2255 Östraby mfg & ufg gm R. N. 100; 2256 H. M. Upsl 100; 2257 I. J. Grästorp 5; 2258 A. A. Järle 10; 2259 E. L. Ystad 15; 2260 Mongolkr. Skövde t. E. & B. B:s und. gm T. W. 250; 2261 A. A. Klippan 10; 2262 B. L. Jkpg 7; 2263 S. R. Orrbyn 10; 2264 A. G. T. Toftbyn 10; 2265 E. J. Johanneshov 15; 2266 Gm A.-L. Thorsell: Ledsjö kyrkl. syf. 16, I st. f. bl. v. Julia Karlssons, Lundsbrunn, bår fr. släkt och vänner 380, I. S. 50; 2267 S. B. Alunda 5; 2268 A. A. Formosa 50; 2269 S. K. Bankeryd 10; 2270 S. S. Markaryd 5; 2271 Gm M. G. Blidsberg: A. A. Trädet 10, E. J. d:o 10, A. S. Örastom 10; 2272 E. L. Sthlm 10; 2273 Ins. gm P. Eriksson: Sipmikanl. 28, Fågelberget 22, Jormvattnet 21, Gäddede 34, Kycklingvattnet 18, Ankarrede 47, St. Blåsjön 41, Ede 105, Utgårdsskola 50, Landön 25, Ede-Änge miss.-syf., t. S. J:s und. 100, Östersunds prakt. mell.-sk. 20, Norderön 103, S. S. Östersund 20, B. P. Ope t. F. & M. P:s und. 10, Optand 32; 2274 A. F. Sthlm 10; 2275 A. M. Enkpg 10; 2276 L. H. Klågerup t. E. A:s und. 25; 2277 M. K. Ekenässjön 25; 2278 L. J. Malmö 5; 2279 Mongolvänner gm F. K. Kalmar 70; 2280 G. P. Bromma 10; 2281 D. N. Skellefteå 25; 2282 K. E. Gbg »I st. f. bl. v. Fru Märta Ahlins, Mölndal, bår» 25; 2283 H. J. Eslöv 10; 2284 J. O. Hörby 50; 2285 A. P. Kvidinge 3; 2286 S. I. Påarp 50; 2287 I. R. Tärnsjö 50; 2288 N. P. Hälsingborg 10; 2289 A. E. Kalmar 40; 2290 A. R. Lund 50; 2291 E. G. Mariestad 25; 2292 A. T. Tranås 15; 2293, 2302, 2303 I st. f. bl. v. Fru Hanna Petterssons bår: E. & O. O. Sthlm 20, D. & C. H. d:o 15, Fam:na A. d:o 15, E. & J. A. d:o 5, F. S. d:o 5, E. S. Upsl 5, Gm pstg: M. S., B. & J. K. Sthlm 10, E. & B. H. d:o 10, K. & J. T. Bromma 20; 2294 A. A. Furusund 5; 2295 B. N. Aspen 10; 2296 A. G. Kämpinge 10; 2297 I st. f. bl. v. Fröken O. Lundells, Skellefteå, bår: A. O. 10, W. B. 5, L. B. Skellefteå 10; 2298 H. G. Vårgårda 200; 2299 H. A. Allerum 25; 2300 M. T. Trelleborg 25; 2301 E. I. Lidingö 5; 2304 M. N. Lockne: Till Elias Perssons, Ope, minne 50; 2305 T. R. Kalmar 25; 2306 E. S. Edsberg 10; 2307 Gm M. N. Bredaryd: SLKF:s försäljn. 900, koll. 25 t. B. B:s und.; 2308 H. A. B. Trelleborg 25; 2309 »Tack för bönhörelse» L. B. 100; 2310 H. & E. J. Jkpg 200; 2311 O—d 10; 2312 H. Å. Kusmark 7; 2313 F. & G. S. 10; 2314 H. E. Östersund 10; 2315 R. D. Örkelljunga 15; 2316 A. B. Kristianstad 100; 2317 K. R. G. Karlskoga 10; 2318 Ins. av Eriksson o. Svensson: Kumla 70, Asarp 212, A. B. d:o 50, Gullestorp 400, D. S. Blidsberg »Tackoffer på 80-årsdagen» gm M. G. 100, M. G. Humla 10, Göteborgskretsen resebidr. 40, Mongol- o. Japangr. Borås t. F. & M. P:s und. 100, D:o att anv. enl. anvisn. 60, Kalv 135, Seglora 76, Skärstad 65: 25, Mong:s v—r Jkpg 210, V—r i Bankeryd t. P. E:s und. 20, Motala 47, A. M. d:o 10; 2319 V. J. Kållered 50; 2320 Monolgr. Höganäs gm E. R. 110; 2321 E. K. Gullestorp t. bibelspr 50; 2322 H. H. Smål. stenar 5; 2323 S. N. Falerum 50; 2324 Mongol- o. Japankr. Falkpg gm A. L. Thorsell 50; 2325 H. F. Amotfors 10; 2326 C. S. Gbg 5.
Summa kronor under september 92.677: 69.

OKTOBER MÅNAD:

2327 KMA Sthlm t. G. O:s pens. 143: 75; 2328 E. P. Umeå 2; 2329 G. T. Sösdala t. E. A:s und. 20; 2330 O. & H. O. Förslövsholm t. P. E:s und. 70; 2331 R. S. Uppl. Väsby 5; 2332 Onämnd Asklanda 100; 2333 A. J. Lycksågård 10; 2334 H. L. Rällså 20; 2335 G. J. Pjätteryd 5; 2336 I. & P. G. S. Sthlm m. anl. av K. Nilenius 80-årsdag 5; 2337 M. H. Österås 10; 2339 G. S. Höreda 5; 2340 L. H. Klågerup t. E. A:s und. 25; 2341 F. E. L. Malmö 20; 2342 E. R. Lund 10; 2343 I. & E. K. Skelleftehamn 25; 2344 E. R. 25; 2345 E. L. Saltsjöbo 5; 2346 E. N. Lidkpg 15; 2347 KFUM Östersund koll. 81: 94; 2348 I. J. Klevshult »Enligt Fars önskan före hans död» 25; 2349 C. P. Växjö 150; 2350 A. G. Upsl 35; 2351 A. A. Karl-

stad 47; 2352 M. E. Malmö 5; 2353 M. V. Borås 20; 2354 K. N. Gbg »I st. f. bl. v. tidigare ordförandens, Prins Bernadottes, bår 100; 2355 Ins. av A. L. Thorsell: A. B. Åsarp 25, Mösseberg 69, Mastunga 41, Öra 64, Ulricehamn 88, Rångedala 29, Möne 65, Romsås 35, Hökerum 54, d:o resebidr. 4, Toarpsdal 79, d:o resebidr. 4, Rölle 90, d:o resebidr. 5, Gingri 46, Borgstena 104, Floby 138, Slutarp 22, LMF Falkpg 63, S. F. Herrljunga 10; 2356 Ins. gm J. Eriksson: R. M. Järnforsen 20, Onämnd Malmö 50, S. A. Jkpg t. P. E:s und. 10, J. A. d:o d:o 10, V. A. d:o d:o 10, Koll. Gäddsjö 52, Råsboda 71: 65, Gysinge 19: 50, Onämnd Tärnsjö 50, V. E. Alunda t. P. E:s und. 60, H. B. N:a Strömfors 5; 2357 Missionsgåva 300; 2358 Mongolkr. Malmö t. B. B:s und. gm E. R. 300; 2359 E. S. Mullsjö 100; 2360 M. Å. Lund 10; 2361 E. J. Linkpg 10; 2362 E. E. Karlskrona 40; 2363 R. L. Fagersta 10; 2364 I. J. Flugeby 10; 2365 A. N. Sthlm 50; 2366 Ins. gm E. Skallsjö: Visby 30, Bro 11, Hörsne 27, Hemse 30, Stånga SMF 38, Kräklingbo 18, Stånga EFS 13, Öja, Burgsvik 31, Hablingbo 15, Klintehamn 39, Sanda 60, Visby, reshjälp 20.

Flyktinghjälpen

2338 L. L. Upsl 5.

Varmt tack till varje givare!

»Hedningarna, som du har gjort, skola alla komma och tillbedja inför dig, Herre, och skola ära ditt namn.» Ps. 86: 9.

Att minnas:

SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONENS OFFER- OCH BÖNEDAG

den 8 nov. kl. 18 i Betesdakyrkan.

Se sid. 220.

HÖSTENS SYFÖRENINGSFÖRSÄLJNING

i Brödraförsamlingens kyrksal den 18 nov. med början kl. 12.

Se sid. 229.

FÖRNYA PRENUMERATIONEN PÅ LJUSGLIMTAR

Se sid. 226.

Ljusglimtar

Tel. 10 62 05. Brunnsgatan 4, Stockholm C. Postgironummer 51015.

Pris kr 3: — pr helår. Ansvarig utgivare: *Joel Eriksson.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1953

98155

Bilaga medföljer.

Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

N:r 12 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM C | Dec. 1953

Ställ mig, så jag ser dig, Jesus

Från norskan.

Ställ mig, så jag ser dig, Jesus,
Ställ mig nära dig,
Så att dina kära ögon
Fästas kan på mig.

Ställ mig, så jag ser dig, Jesus,
Ställ dig framför mig,
Så att mina trötta ögon
Vila kan på dig.

Ställ mig, så jag ser dig, Jesus,
Döende för mig,
För att jag rättfärdig, salig
Skall tillhöra dig.

Ställ mig, så jag ser dig, Jesus,
Nu i denna stund!
Andas på mig, låt mig se dig
Som min frälsningsgrund.

Ställ mig, så jag ser dig, Jesus,
I min sista strid!
Salig skall jag sedan se dig,
Ja, till evig tid!

N.P.O.